

Körler Ormanı

Bu kitap, Arya'nın güneyindeki büyük bir ormanda bilinmeyen bir yaratığın ortaya çıkması ile başlayan hikayeler serisidir.

- Bir Müfettişin Raporu
- Karşılaşma
- Av

Bir Müfettişin Raporu

Mfettişilik görevim için başkentten Arya'ya doğru gidiyordum. Güzel bir geceydi, bulutsuzdu ve Kaira'nın kahverengiye alan yeşil işığı bütün ormanı aydınlatıyordu. Kazıklı Tirna arabasının yavaşça kayma sesini dinleyerek ormanın uzun ağalarını izliyordum. Arabanın n tarafında bir gölge parladı ve birden araba durdu. nce biraz bekledim .Kapıyı açarken "Neden durduk?" diye seslendim. Ama cevap yoktu. Arabacı... yoktu. Tirnalar da yoktu. Etrafa bakındım ama kimsecikler yoktu. Uzaktan gelen uğultu ve çığlık benzeri ulumalar dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Soğuk bir rüzgar yüzüme vurdu. Ben daha ne olduğunu anlamadan ağaların içerisinden hişirtı sesleri geldi, bir şey yaklaşıyordu. Gergin bir bekleyişin sonunda bir adam belirdi. Elinde ne bir meşale ne de başka bir işık kaynağı vardı. Uzakta duruyordu ve sanki bana bakıyormuş gibi hissettim. Orada durmuş bana bakıyordu. Epey uzakta ve karanlık olmasına rağmen anlayabiliyordum, bakışları beni deliyor gibiydi. Biraz bakıştıktan sonra bana yaklaşmaya başladı. Arabanın önüne kadar büyük adımlarla yürüdü. Teni çok solgundu, uzun boylu ve yapılıydı. Keldi, hatta kaşı kirpiği bile yoktu. Kıyafetleri ve hareketleri normal bir insan gibiydi. Vivatar olmalıydı. rktm. Tam önümde durarak "Hiçliğin ortasında gece vakti ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Adamın sesi derindi ve azarlar gibi konuşuyordu, ve bu daha da tedirgin etti. Göğsümde bir ağırlık hissettim, nefes almak zorlaştı. Kollarım istemsizce titredi ve bir an için elim kapının kenarına sıkıca yapıştı. Adam kolumdan beni kavradı, ağrıtabak kadar sıkı değildi ama kaamayacağım kadar sıkıydı. Ormanda yaşayıp haydutluk yapan vivatarlar hakkında duymuştum. Aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu.

"Bu ormanda yalnız kalmak istemezsiniz", beni çekti ve ağaların arasına daldık. "Acele etmeliyiz, o yakında" dedi. Hızlı adımlarla ormanın içinde yürürken her şey daha karanlık ve sessiz hale geliyordu. Ara sıra yaprakların hişirtısı ya da bir dalın kırılması duyuluyordu ama en baskın ses benim nefes alıp verişimdi. Nefes nefese kalmıştım. "Nereye gidiyoruz?" diye sormak istedim ama ağzımı bile aamadım. Bir süre sonra bir açıklığa vardık, ileriden hafif bir işık ağaların arasından sızarak gözlerime ulaştı. Biraz daha ilerledikten sonra büyük bir ağacın hemen yanında neredeyse ağala birleşmiş eski ve yosun tutmuş küçük bir kulübe göründü. Adam kolumu bırakıp hızlıca kulübenin yanına gidip kapıyı açtı ve bana döndü. Tekrar kolumdan tutup beni içeri ittirdi.

Kulübe küçüktü. Bir köşede raflara dizilmiş kitaplar, şişeler ve eski tıp aletleri vardı. Masanın üzerinde bir harita açıktı, yanındaki mumun işığıyla karalanmış yazılar belli belirsiz parlıyordu. Masanın üzerinde ve duvardaki raflarda yanan iki mum vardı. İçeri girdiğim anda başka bir adamın da içeride olduğunu ve bir taburede oturduğunu gördüm. Adam orta yaşlarında, kel ve gözleri bağlanmıştı. Kafam iyice karışmıştı.

Vivatar kapıyı kapatırken orta yaşlı adam ayağa kalktı ve köşedeki eski bir sandalyeyi işaret ederek "Oturun" dedi, "şimdilik güvendesiniz." Bunları söyledikten sonra tekrar taburesine yerleşti. Kaçırılmış bir adam olduğunu düşünmüştüm ama rahat bir şekilde ev sahibi gibi davranıyordu. Hala korkuyordum. Orta yaşlı adam tekrar konuşmaya başladı.

“Bu ormanlarda çok tehlikeli canlılar yaşıyor, siz de bunlardan bir tanesiyle karşılaşma talihsizliğine uğradınız. Arkadaşım sizi bulduğu için şanslısınız da denebilir.”

Yavaş yavaş kafam yerine gelmeye başladı. Vivatara baktım, kapının yanında duruyordu. Adam “arkadaşım” dediğinde onu mu kastetmişti? Üzerimdeki korku azaldıkça yerini merak aldı. Sonunda ağzımı açmaya cesaret edebildim.

“Sen kimsin?”

“Ben bir süreliğine bu ormanda yaşayan bir araştırmacıyım, arkadaşım da bana bu araştırmamda yardımcı oluyor.”

“Arkadaşın bu vivatar mı? Kulaklarıma inanamıyorum. Tırnalarım ne yaptınız, arabacı nerede?” sesim yükselmeye başlamıştı.

“Daha önce dediğim gibi, maalesef ormanda yaşayan tehlikeli bir yaratıkla karşılaştınız ve atlarınız ile arabacınız sizin kadar şanslı değildi.” adam hala sakince cevap veriyordu.

“Yalan söylüyorsun. Ben bu ülkenin merkezi hükümetine bağlı bir memurum, müfettişim. Sayısız eğitimden eğitildim ve sayısız sınavı geçerek, sayısız başarı göstererek buraya geldim. Bu ormanlarda yaşayan her türlü canlıyı biliyorum.” artık bağırarak konuşuyordum.

“Kusura bakmayın sayın müfettiş ama bu yaratığı gören kimse hayatta kalmadığı için henüz kitaplarınızda yazmayabilir, biz de bu yüzden buradayız.”

“Senin gibi tıfıl orta yaşlı bir adam ve muhtemelen genç bir vivatar, çok tehlikeli ve gören kimsenin hayatta kalmadığı bir yaratığı araştırıyorsunuz öyle mi?” sandalyemden ayağa kalktım.

“Evet.”

“Boşuna uğraşıyoruz, bırakalım ölsün.” konuşan vivatardı.

“Yapamayız Hikhak.”

Vivatar odanın köşesindeki yer yatağına gitti ve uzandı. Ben de çaresizlik içinde yerime oturdum. Kafamı ellerimin arasına aldım ve yere bakarak öylece oturdum.

“Arabacınız ve tırnalarınız muhtemelen öldü. Yarın sizi ormanın dışındaki en yakın köye götüreceğim. Oradan bir tırna bulur istediğiniz yere gidersiniz. Köyün az ilerisinde bir menzil de var. Sabahı beklerken isterseniz biraz dinlenin.”

Hiçbir şey söylememe izin vermeden konuşmayı bitirdi ve rafların birinden bir kitap çıkardı. Masaya oturup kitabı açtı ve bir şeyler karalamaya başladı. Korku neredeyse tamamen yokoldu ki bir anda ne kadar yorulduğumu hissettim ve gözlerimi kapadım.

Sabah uyandığımda hava aydınlanmıştı. Odada yanan yalnızca bir mum kalmıştı, masanın üzerindeki. Adam hala huzursuzca bir şeyler karalıyordu. Vivatar görünürde yoktu.

“Uyandığınıza göre artık gidebiliriz.” dedi. Bana bakmadan anlamıştı ne olduğunu.

Gözlerindeki bağ hala duruyordu. İlk gördüğümde düzgün düşünemiyordum ve vivatarın bağladığını düşünmüştüm ama şimdi sebebini bilmediğimi fark ettim. Merakıma yenik düşerek “Gözlerin neden bağlı?” diye sordum.

“Meraklı birisiniz sayın müfettiş, bu iyi. Gözlerim bir kaza sonucu kör oldu ve yaralı çirkin görüntüleri bir çok kişiyi rahatsız ettiği için bir kumaş parçasıyla kapatıyorum.” diye cevap verdi sakince. Cevap verirken sanki gözüme bakarmış gibi yüzünü bana dönmüştü. İlginç bir şekilde ürtüm. Kör olmasına rağmen yazıp okuyor muydu? Rahatça yürüyor muydu? Hem de bu ormanlarda. Çok fazla irdelemedim. Bir an önce gitmek istiyordum.

Kulübeyi terk ettiğimizde ağačların arasındaki sis hala dağılmamıştı. Adam kendinden emin adımlarla elinde bir bastonla yürüyor ve ben de onu takip ediyordum. Uzun bir süre yürüdük ve hiç konuşmadık. Bir süre sonra ağačların sıklığı ve uzunluğu azaldı, sis yavaş yavaş ortadan kayboldu. Uzaklarda bir yerleşim yerinin silüeti görünmeye başladı. Adam durdu ve ben de durdum.

“Buradan sonrasını tek başına gitmeniz gerekecek. Bir daha bu ormana gelmediğinize de emin olun.” dedi. Teşekkür edip ismini sordum, “Huşar” cevabını aldım. Görünümünden ve isminden buralı olmadığını anlamak zor değildi. Bu adam ve vivatar *arkadaşı* burada gerçekten bir *araştırma* mı yapıyordu?

Bastonunu elinde yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Adamı sisin içerisinde kaybolurken izledim ve önüme döndüm. Köye doğru yürürken aklımdan binbir türlü soru geçiyordu: “Kimdi o, ormanda ne yapıyor, neden köyle gelmek istemiyor, bahsettiği hayvan ya da canavar neydi, tırnalar ve arabacı gerçekten öldü mü...”

Karşılaşma

Orman her zamanki gibi sessizdi, ölen bir hayvanın son nefesinin duyulabileceği kadar sessiz. Kuşsuz, çıtırtısız, cansız. Ama biz biliyorduk, bu sessizlik bir yaratığın işiydi. "Bu kadar yaklaşmak iyi bir fikir mi sence?" dedim.

"Uyuyor" dedi Huşar. "O yüzden şimdi gidiyoruz. Görmem lazım. Nasıl görünüyor, nefes alıyor mu, yüzüne bakmam gerek. Sessiz olursak hiçbir şey olmaz."

Bir kez daha "sessiz" dedi. Hep söylüyor, zaten bu orman hep sessiz. Bu yaratığın peşinden boşuna koşuyoruz günlerdir.

Yaratığa yaklaşıyorduk. Önümüzde sık ağaçlı, alçak dallı bir kavis vardı. Huşar elindeki küçük şişeyi inceledi ve bana gösterdi.

"Dört tanesini önceden bu civara yerleştirmiştım" dedi. "Bu elimdeki yedek, umarım ihtiyacımız olmaz."

Ben baltama baktım. Her zamanki gibi ağırdı. Yaratığa yaklaştıkça daha da ağırlaşıyor gibiydi. Ve sonra bir çıtırtı geldi. Ben değildim. Huşar da değildi. Ses arkamızdan gelmişti. O an anladım, buraya gelmemiz bir hataydı. Arkamı döndüm ve onu gördüm, ikimiz de ilk defa görüyorduk. Büyük ve çirkindi, midem bulandıracak kadar. Gözleri yoktu ama tam bize bakıyordu. Tüysüz bir keçi ile geyiğin birleşimi gibiydi. Derisi gergin ne pürüzlü, çıplak ama ıslak gibiydi. Her hareketinde kemikleri çıtırdıyordu sanki. Bir nefes verdi, çok kötü kokuyordu ama galiba Huşar'ın soruları cevaplandı diye düşündüm. Kaçmak istedim ama kaçamazdım, Huşar hala buradaydı.

"Geri dur!" diye bağırdım ve baltayı savurdum. Kafasına değil, ayağına. Hedefim onu öldürmek değildi, yapamayacağımı anlamıştım, sadece zaman kazanmalıydım. Ayağına vurdum. Yaratık sendeleyerek geri çekildi. Kendime güvenim gelmişti.

"Biraz oyala, ısıklar elimde!" diye bağırdı Huşar. Bir an için elindeki bir şeyleri fırlattığını gördüm. Ardından yüksek, sabit, tiz bir ses ormanın sol tarafında yankılandı. Yaratık durdu ve kafasını yana eğdi, soluk aldı. Ses onu rahatsız etmişti, Huşar haklıydı. Huşar ikinci şişeyi hazırlarken yaratık bir bana bir ısığa doğru dönüyordu. Ayağına bir darbe daha indirdim. Ardından koşmaya başladım. Arkamdan önce bir patlama sonra ısıklar gelmeye başladı, ikinci şişe. Yaratık yine yönünü şaşırdı. Başını çevirerek bir ileri, bir geri. O an geri döndüm, Huşar'a koştum. "Bir şey yap!" Elindekini gördüm, çamur gibi koyu ve kabarcıklı. Bize doğru gelmeye başlayan yaratığın tam altına fırlattı. Bastığı toprak çürüdü ve yaratık içine çöktü, dört bacağında yerin içindeydi artık. Kafasını çevirdi, vahşice sıkıştığı yerden çıkmaya çalışıyordu. Kaçmak istiyordum, ellerim ve bacaklarım titremiyordu belki ama içimde bir şeylerin titrediğini hissedebiliyordum. Huşar'a seslendim ve koştuk. Islık sesleri kesilene ve kuşların ötüşünü duyana kadar.

Av

Benim gibi bir adamı tanısam, ilk işim kaçmak olurdu. Ama ben de kimseyle arkadaşlık kurmam zaten. Sessizce gider, sessizce dönerim. Temiz avla dönerim. Her zaman kurallara uyarak avlanmasam da, iyi avlanırım.

Doğdum doğalı ormanlarda, dağlardayım. Yağmur, bataklık, leş kokusu... Bunların hepsi hayatımın parçası. Bana her şeyi babam öğretti, ona da babası öğretmiş. Nesillerdir avlanarak geçiniriz. Ucu kimseye dokunmadan, kendimize yetecek kadar (bazen biraz daha fazla) avlanırsınız. Daha doğrusu avlanırdık.

Galiba ben ailenin yüz karasıyım. Soyumuz buraya kadarmış. Karım bile kaçıyor artık benden. Belki de babam beni düzgün yetiştiremedi. Bilmiyorum, başkalarına suç atıyorum sürekli. Başıma gelenler için hayatı suçluyorum. Ama anlamı yok artık. Ben kötü biri değilim, sadece işler yolunda gitmedi.

Yakınlarda bir orman var. Kötü bir havası vardır oranın. Kimse gitmez. Gidip de dönmeyenlerin hikayelerini duymak için bir şey yapmana gerek yok. Yakınlarındaki köylerde biraz durmak yeterleri. Ama gidip geri dönmeyenlerin hikayesinden daha fazla olan şey, ormandan köylere inen yaban domuzlarının hikayesidir. Herkes biliyor ki bu orman yaban domuzu kaynıyor. Bir avcı için cennet gibi, para kazanmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Zaten muhtemelen bu son çarem, yakında öleceğimi biliyorum.

Sabahın erken saatlerinde ormana gittim. Hafiften esen rüzgar hoşuma gitmişti. Epey uzun ve sık ağaçlar vardı, toprak yumuşaktı. Dalların çoğu yukarıdan gelen ışığı kesiyordu ama yine de aralardan geçen ışık hüzmeleri ormanı aydınlatıyor ve güzel bir görüntü oluşturuyordu. Bu ormanda kaybolan avcılar muhtemelen acemilerdi. Şimdiye kadar sıradışı bir şey yoktu. Hayatım boyunca yukarıdaki dağlarda avlanmıştım, kendime güveniyordum.

İzinsiz yaban domuzu avlamak benim için yeni değildi. Bu şeyler ne kadar zenginlerin spor aracı olsa da aynı zamanda çok iyi bir para kaynağı. İzler beni bir kuru dere yatağına götürdü. Buradaki izler biraz karışık. Domuz ileri geri yürüyor, sürekli yön değiştiriyordu. Korkmuş gibiydi.

Buradan sonra hafif bir tepeye doğru tırmanıyordu. Sekerek gittiği için izleri takip etmesi biraz zorlaştı. Ağaçların arası iyice daralmaya başlamıştı ki tepenin arkasına ulaştım. Buradaki ağaçların bazıları zarar görmüştü, gövdelerinde kırıklar vardı. Domuzun izlerini aradım ama bulamadım, birkaç parça tüy buldum ki yerde bir kan birikintisi gördüm. Kan toprağa dağılmamıştı. Akmamış da dökülmüş gibiydi. Daha sonra biraz ileride domuzu gördüm. Ölmüştü ve tamamen parçalanmış gibiydi.

Domuzu ilk gördüğümde şansına lanet ettim. Başka kimin bu ormanda domuz avına çıkmaya cesaret ettiğini merak ettim. Ama niye domuzu burada bırakmıştı ki. Domuz parçalanmış gibi görünüyordu, kim yaptıysa domuzu telef etmiş diye düşündüm.

Domuzun leşine biraz daha yaklaştım. Yaklaştıkça iğrenç bir koku gelmeye başladı. Kokunun domuz leşinden geldiği kesindi, gittikçe koku artıyordu. Daha da yaklaştım ve... Bunu yapan bir insan olamazdı, bıçak kesiği gibi değildi. Ama bir diş kesiği gibi de görünmüyordu. Tamamen parçalara ayrılmıştı. Keskin olmayan bir şeyle parçalanmıştı. Ayrıca parçalar çok dağınıktı. Kanın yanında kokunun kaynağı olduğunu düşündüğüm iğrenç bir şey daha vardı.

Biraz etrafıma bakındım. Başka bir iz aradım. Belki etrafta birkaç yaban domuzu daha vardır diye düşündüm. Telef olmuş bir hayvandan bana fayda gelmez.

Domuz izleri ararken farklı bir iz buldum. At toynağına benziyordu, ama at değildi. Tirna hiç değildi. İkisi için de çok daha büyüktü. Ayrıca iki farklı toynak izi var gibiydi. Genelde izler birbirinin aynısı olur. Arada bir de bir kuyruğun yerine vurması gibi bir iz vardı. Sanki kalın bir kuyruğun ağır ağır yere değdiği, süründüğü bir iz.

Biraz takip ettim, merakıma yenik düştüm. İzler çok garipti. Belli bir örüntüsü yoktu, sürekli değişiyordu. Bir şeye benzetecek olsam, sarhoş bir adamın arkasında bıraktığı izlere benziyordu. Bir süre daha takip ettim. Belki bir şey bulurum umuduyla ve merakla.

İzler kaybolmaya başlamıştı. Sürekli yön değiştirerek gidiyordu ve ben de onu takip ederken geri dönüş yolumu hatırladığımdan emin olmaya çalışıyordum. İzlerin yok olmaya başladığı yerde biraz durdum ve etrafıma baktım. Gökyüzüne baktım. Kahretsin, güneş kaybolmaya başlamış ve ağaçların arasından ormana sızan ışık iyice azalmıştı. Uzun bir süredir izleri takip ediyor olmalıydım.

Geri dönüp yarın tekrar gelmem gerekiyordu. Bu ormandan elim boş döneceğimi hiç düşünmemiştim. Kafamı tekrar kaldırdım ve güneşin battığı yönü sol tarafıma aldım. Böylece dümdüz gittiğimde kuzeydeki dağlara yakın evime ulaşabilirdim.

Birkaç adım attıktan sonra iğrenç bir koku aldım. Tanıdık bir koku gibi geldi, sonra hatırladım. Domuzun leşi de aynı böyle kokuyordu. O kadar kötüydü ki insanı kusturacak gibiydi. Bir süre yürüdüm ve kokunun gittikçe geride kalacağını düşündüm.

İyice ilerlemiştim ve ormandan çıkmaya yaklaştığımı düşünmeye başlamıştım ki tekrar yukarıya baktım. Güneşin batmaya iyice yakın olduğunu gördüm ve batının solumda değil arkamda kaldığını ağaçların arasından zor gördüm. Bir yerden dönmüş ve unutmuş olmalıyım diye düşündüm. Tekrar kuzeyi buldum ve yürümeye başladım.

Yürüdükçe iğrenç koku artıyordu. Hava iyice kararmıştı. Güneşle yolumu bulmam iyice zorlaşmıştı. Etraftaki izlere biraz dikkat edince anladım ki daireler çizip duruyorum. Başka bir yöntem denemeliyim diye düşünerek gelirken takip ettiğim izleri aradım. İzleri ararken fark ettim ki hiçbir şey duymuyorum. Hiçbir hayvan sesi yok, kuş bile. Tüm gün ormanda gezmeme rağmen bir tane bile hayvan görmediğim aklıma geldi. Bir tane yaban domuzu vardı o da telef olmuştu.

Giderek artan iğrenç koku ve sessizliğe yolumu bulamadığım gerçeği eklendikçe deliye dönüyordum. Benim gibi deneyimli bir avcının yolunu bulamaması imkansız. Hayatım ormanlarda geçti benim. İz bularak ve avlanarak. Ama bu orman farklıydı. Ağaçları, havası, kokusu, hissi... Sanırım buraya hiç gelmemeliydim.

Belki de akşamı burada geçirmeliyim diye düşündüm. Korunaklı, yüksek bir yer bulma umuduyla etrafta biraz gezindim. Gezinirken de birkaç dal topladım, sonra ateş yakarsam diye.

Tiksindirici koku giderek artıyordu. Sebebini anlamadığım bu koku giderek beni çıldırtmaya başlamıştı. Orman giderek kararmıştı. Sık ağaçlar yüzünden içeriye pek ışık girmiyordu ve nereye basacağımı seçmek iyice zorlaşmıştı. Hala hiçbir hayvan görmemiştim ve hiçbir kuşun şarkısı da duyulmuyordu.

Ağaçların arasından bir ses geldi. Ya da ben öyle sandım. Çok uzak değildi. Bir çıtırtı, yaprak çıtırtısı. Normalde duyamayacağım bir sesi kolayca duyduğum gerçeğiyle ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bu çıtırtı kulağımda değil göğsümde yankılanmıştı adeta. O kadar sessizleşmişti ki etrafım, ara sıra kendi nefesimin sesini duyabildiğimi düşünüyorum. İyi değilim, kendime gelmem gerek.

Güzel ve yüksek bir açıklık bulduğumu düşündüm. Dalları bırakıp etrafa bakındım ve biraz yürüdüm. Adım seslerimi duyabiliyordum, ama bir tanesi fazlaydı. Bir anlığına durdum, ben durduktan sonra bir adım sesi daha geldi. Biri beni izliyordu, takip ediyordu. Yoksa yakalandım mı? Kaçak av demek risk demek ama bu ormanda kimseciklerin olmadığını sanıyordum. Etrafıma bakındım, hiçbir şey göremiyordum. Hava çok karanlıktı. Kalbim hızlandı.

O an fark ettim. Bu ormanda ben avcı değildim. Bu ormanda ben avdım.

Bir şey dokundu bana. Göğsümün üstünde bir ağırlık... ama gözüm hiçbir şey görmüyordu.

Buraya hiç gelmemeliydim.